وَزَيْتُونًا وَنَخْلًا ﴿٢٩﴾
وزیتون راودرختان خرمارا (۲۹) .

وَحَدَائِقَ غُلْبًا ﴿٣٠﴾
وباغهارا که درختان بسیاردارد (۳۰) .

وَفَاكِهَةً وَأَبًّا ﴿٣١﴾
ومیوه و علف دواب را (۳۱) .

مَتَاعًا لَّكُمْ وَلِأَنْعَامِكُمْ ﴿٣٢﴾
برای منفعت شماوچهار پایان شما (۳۲).

فَإِذَا جَاءَتِ الصَّاخَّةُ ﴿٣٣﴾
پس وقتیکه بیاید آوازسخت (۳۳) .

يَوْمَ يَفِرُّ الْمَرْءُ مِنْ أَخِيهِ ﴿٣٤﴾
روزیکه بگریزد مردازبرادر خود (۳٤) .

وَأُمِّهِ وَأَبِيهِ ﴿٣٥﴾
وازمادر خودوازپدرخود (۳۵) .

وَصَاحِبَتِهِ وَبَنِيهِ ﴿٣٦﴾
وازن خود و فرزندان خود (۳٦) .

لِكُلِّ امْرِئٍ مِّنْهُمْ يَوْمَئِذٍ شَأْنٌ يُغْنِيهِ ﴿٣٧﴾
هر مردی را ازایشان آن روز شغلیست که کفایت میکندش (۳۷) .

وُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ مُّسْفِرَةٌ ﴿٣٨﴾
یکپاره چهره ها آن روز روشن باشد (۳۸) .

ضَاحِكَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ ﴿٣٩﴾
خندان وشادان باشد (۳۹) .

وَوُجُوهٌ يَوْمَئِذٍ عَلَيْهَا غَبَرَةٌ ﴿٤٠﴾
ویکپاره چهره ها آنروز برآن غبار باشد (٤۰) .

تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ ﴿٤١﴾
غالب آید بروی تاریکی (٤۱) .

أُولَٰئِكَ هُمُ الْكَفَرَةُ الْفَجَرَةُ ﴿٤٢﴾
این جماعت ایشانند کافران بدکاران (٤۲) .

سُورَةُ التَّكْوِيرِ

سوره تکویر مکی است وآن بیست ونه آیت است

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان .

إِذَا الشَّمْسُ كُوِّرَتْ ﴿١﴾
وقتیکه خورشید پیچیده شود (۱) .

وَإِذَا النُّجُومُ انكَدَرَتْ ﴿٢﴾
ووقتیکه ستارها تیره شوند (۲) .

وَإِذَا الْجِبَالُ سُيِّرَتْ ﴿٣﴾
ووقتیکه کوه ها روان کرده شوند (۳) .

وَإِذَا الْعِشَارُ عُطِّلَتْ ﴿٤﴾
ووقتیکه ماده شترِان باردارراامعطل گذاشته شود (٤) .

وَإِذَا الْوُحُوشُ حُشِرَتْ ﴿٥﴾
ووقتیکه جانورانِ وحشی را جمع کرده

شود (۵) .

وَإِذَا الْبِحَارُ سُجِّرَتْ ﴿٦﴾ و وقتیکه دریاهارا مثل آتش افروخته شود (٦) .

وَإِذَا النُّفُوسُ زُوِّجَتْ ﴿٧﴾ ووقتیکه ارواح راباجسادجمع کرده شود (۷) .

وَإِذَا الْمَوْءُدَةُ سُئِلَتْ ﴿٨﴾ ووقتیکه دختری را که زنده درگور کرده بودند پرسیده شود (۸) .

بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ ﴿٩﴾ بکدام گناه کشته شد (۹) .

وَإِذَا الصُّحُفُ نُشِرَتْ ﴿١٠﴾ ووقتیکه نامه های اعمال کشاده شوند (۱۰) .

وَإِذَا السَّمَاءُ كُشِطَتْ ﴿١١﴾ ووقتیکه آسمان را پوست برکنده شود[1] (۱۱) .

وَإِذَا الْجَحِيمُ سُعِّرَتْ ﴿١٢﴾ ووقتیکه دوزخ برافروخته شود (۱۲) .

وَإِذَا الْجَنَّةُ أُزْلِفَتْ ﴿١٣﴾ ووقتیکه بهشت رانزدیك ساخته شود (۱۳) .

عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا أَحْضَرَتْ ﴿١٤﴾ بداند هرشخص آنچه حاضر ساخته است (۱٤) .

فَلَا أُقْسِمُ بِالْخُنَّسِ ﴿١٥﴾ پس قسم میخورم بستاره های بازگردنده (۱۵) .

الْجَوَارِ الْكُنَّسِ ﴿١٦﴾ سیر نماینده غائب شونده[2] (۱٦) .

وَاللَّيْلِ إِذَا عَسْعَسَ ﴿١٧﴾ وقسم به شب چون باز گردد (۱۷) .

وَالصُّبْحِ إِذَا تَنَفَّسَ ﴿١٨﴾ وقسم به صبح چون بدمد (۱۸) .

إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ ﴿١٩﴾ هرآئینه این قرآن گفتار فرستاده ای است

---

(۱) یعنی سرخ شودمانند برّه که پوست اوسلخ کرده باشند .

(۲) مترجم گوید زحل و مشتری و مریخ وزهره وعطارد پنج ستاره متحیره اند چون سیر کرده بمقامی رسند ازآن بازمی گردند و بمقامی که طی کرده بودند اقبال نمایند چون وقت قران آید غائب شوند والله اعلم .

گرامی قدر (۱۹) .

ذِیْ قُوَّةٍ عِنْدَ ذِی الْعَرْشِ مَكِیْنٍ ﴿۲۰﴾

صاحب توانائی باوقارنزدِ خداوند عرش (۲۰) .

مُّطَاعٍ ثَمَّ اَمِیْنٍ ﴿۲۱﴾

فرمانبرداری کرده شده درملکوتِ آسمان متصف بامانت (۲۱) .

وَ مَا صَاحِبُكُمْ بِمَجْنُوْنٍ ﴿۲۲﴾

ونیست این یارِشمادیوانه (۲۲) .

وَلَقَدْ رَاٰهُ بِالْاُفُقِ الْمُبِیْنِ ﴿۲۳﴾

وهرآئینه یارِشمادیده بود آن فرشته را بکرانه ظاهر آسمان (۲۳) .

وَمَا هُوَ عَلَى الْغَیْبِ بِضَنِیْنٍ ﴿۲۴﴾

ونیست یارشمابرعلم پنهان بخل کننده (۲٤) .

وَمَا هُوَ بِقَوْلِ شَیْطٰنٍ رَّجِیْمٍ ﴿۲۵﴾

ونیست قرآن گفتار شیطان رانده شده (۲۵) .

فَاَیْنَ تَذْهَبُوْنَ ﴿۲۶﴾

پس کجامیروید (۲٦) .

اِنْ هُوَ اِلَّا ذِكْرٌ لِّلْعٰلَمِیْنَ ﴿۲۷﴾

نیست قرآن مگرپند عالمهارا (۲۷) .

لِمَنْ شَآءَ مِنْكُمْ اَنْ یَّسْتَقِیْمَ ﴿۲۸﴾

برای هرکه اززمره شما بخواهد که راست کردار شود (۲۸) .

وَمَا تَشَآءُوْنَ اِلَّآ اَنْ یَّشَآءَ اللّٰهُ رَبُّ الْعٰلَمِیْنَ ﴿۲۹﴾

ونمی خواهید مگر وقتیکه بخواهد خدا پروردگارعالم ها (۲۹) .

سُوْرَةُ الْاِنْفِطَارِ

سوره انفطار مکی است وآن نوزده آیت است

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان .

اِذَا السَّمَآءُ انْفَطَرَتْ ﴿۱﴾

وقتیکه آسمان بشگافد (۱) .

وَاِذَا الْكَوَاكِبُ انْتَثَرَتْ ﴿۲﴾

ووقتیکه ستارگان ازهم بریزد (۲) .

وَاِذَا الْبِحَارُ فُجِّرَتْ ﴿۳﴾

ووقتیکه دریاها روان کرده شود بنهایت شدت (۳) .

وَاِذَا الْقُبُوْرُ بُعْثِرَتْ ﴿۴﴾

ووقتیکه گور هارا شگافته شود (٤) .

عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ وَاَخَّرَتْ ﴿۵﴾

بداند هر نفسی آنچه فرستاده بود و آنچه بازپس گذاشته بود (۵) .